

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-5 У 2465/19
Дана 22.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Биљане Стојановић и Драгане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Маријом Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., против туженог Републичког фонда за здравствено осигурање Београд, Јована Мариновића 2, ради поништаја решења УП II-02/6 број 180.2-311/18 од 17.12.2018. године, у предмету остваривања права из осигурања, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Филијале Републичког фонда за здравствено осигурање за Расински округ са седиштем у Крушевцу 02 број 180.21-263/18-4 од 05.11.2018. године, којим је одбијен захтев тужиље да јој се повреда која се догодила 03.08.2018. године у 10,05 часова, за време редовне паузе у току рада, призна као повреда на раду.

У тужби, поднетој овом суду, тужиља оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да је дана 03.08.2018. године кренула на паузу за доручак, при чему се кретала уобичајеном трасом ка граду, који је удаљен од места рада око 5 минута. Приликом преласка преко пешачког прелаза изненада и неочекивано је искривила леву ногу у скочном зглобу, услед чега је изгубила равнотежу и пала, при

чему је дошло до прелома оба скочна зглоба на левој ноzi. Том приликом је носила на ногама сандале са потпетицом од 2 цм. Даље наводи, да су јој сведоци Б.Б. и В.В., обојица из ..., помогли и подигли је са пешачког прелаза, те да ју је Г.Г. Из ... одвезла у Дом здравља у Брусу, одакле је даље упућена у Медицински центар Крушевац, где јој је вршена операција ноге. Послодавац је сачинио Извештај о повреди на раду тј. повредну листу у којој је констатовано повреду на раду и како се повреда десила, чиме је потврдио да предметна повреда има карактер повреде на раду. Даље наводи, да је Првостепена лекарска комисија дала оцену којом је констатовала да предметна повреда нема карактер повреде на раду, против које су приговор уложили и тужила и послодавац, али да су приговори одбијени од стране Другостепене лекарске комисије, те је тужени орган поступајући по жалби тужиле против наведене одлуке донео оспорено решење. Тужила тужбом оспорава законитост оспореног решења, јер се тужени позива на Инструкцију Министарства здравља број 011-00-142/2012-20 од 07.08.2012. године и на Практикум за примену прописа о заштити на раду за 2013. годину, при тумачењу одредби из Закона о безбедности и здрављу на раду уз образложење да предметна повреда није повреда на раду, при чему је изостала примена Одлуке Уставног суда број И Уз број 314/2011 од 18.10.2012. године, објављена у “Службеном гласнику РС” бр. 110/12 од 20.11.2012. године, а која је донета након наведене инструкције и којом је утврђено да одредба члана 33. став 5. Закона о здравственој заштити (“Службени гласник РС” бр. 107/05, 109/05 и 57/11) није у сагласности са Уставом и потврђеним међународним уговором, чиме је успостављено право запослених на признавање права за обештећењем, уколико се повреде на путу до посла или у повратку са посла. Дакле, истиче да тужени није тумачио одредбу члана 33. Закона о здравственој заштити (“Службени гласник РС” бр. 107/05, 109/05, 57/11, 110/12 (Одлука Уставног суда), 119/12, 55/13 (решење Уставног суда), 99/14, 123/14(Одлука Уставног суда), 106/15, 10/16) са интегрисаном Одлуком Уставног суда, која регулише право на здравствену заштиту, нити је узео у обзир да је послодавац потврдио у повредној листи да се ради о повреди на раду и да се послодавац жалио на оцену комисије. Истиче да се тужени не позива ни на ратификовану Конвенцију Међународне организације рада број 121, чији је потписник Република Србија, те да се незаконитост оспореног решења огледа у чињеници да наведена инструкција Министарства здравља број 011-00-142/2012-20 од 07.08.2012. године и Практикум за примену прописа о заштити на раду за 2013. годину, не представљају законске, ни подзаконске акте, нити су извори права који имају обавезујућу правну снагу. Тужила сматра да је тужени погрешно применио одредбу члана 33. Закона о здравственој заштити и сматра да повреда која јој се десила за време редовне паузе у току рада има карактер повреде на раду. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и наложи туженом да поново спроведе поступак и донесе одлуку којом ће утврдити да предметна повреда има карактер повреде на раду или да суд сам мериторно реши ову управну ствар.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима

(„Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је оспорено решење донето са образложењем да је правилно првостепени орган одбио захтев тужиле да се повреда која се десила тужилу дана 03.08.2018. године у 10,05 часова, за време редовне паузе у току рада (паузе за доручак), не сматра повредом на раду. Тужени орган се позвао на одредбе члана 33. став 4. и 6. Закона о здравственом осигурању и на одредбе члана 9. став 3. Закона о безбедности и здрављу на раду („Службени гласник РС“, бр. 101/05, 91/15 и 113/17). Сагласно наведеним законским прописима, по оцени туженог органа под повредом на раду сматра се повреда која се догодила на радном месту, односно у простору у којем запослени борави или има приступ у току рада и то не само у моменту обављања рада, већ и приликом обављања рада по било ком основу код послодавца, а које је под непосредном или посредном контролом послодавца (што значи у свим радним, помоћним просторијама, као и другим просторијама које су под непосредном или посредном контролом послодавца). Међутим, уколико се запослени повреди ван контроле послодавца, као што је у конкретном случају повреда за време дневне паузе ван просторија послодавца, за такву повреду није одговоран послодавац и иста се не сматра повредом на раду. Тужени орган је сагласно утврђеном чињеничном стању да се тужилу повредила у оквиру радног времена, али на месту које није повезано са радом, односно које није у просторијама послодавца, имајући у виду законске прописе на које се позвао као и Инструкцију Министарства здравља од 07.08.2012. године нашао да жалбени наводи нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари, будући да се у конкретном случају ради о настанку повреде због непредвидивих околности које су изван контроле послодавца. Са напред наведеног, сходно одредби члана 170. ст. 1 тач. 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16) одлучио је као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, а имајући у виду стање у списима предмета, разлоге дате у образложењу ожалбеног и оспореног решења, као и пропис на који су се органи позвали, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиле, налазећи да је првостепени орган правилно утврдио да повреда која се десила тужилу ван просторија послодавца и на коју због непредвидивих околности послодавац није могао да утиче, не представља повреду на раду, а за своју одлуку дао је довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата суд.

Суд је ценио све наводе тужбе, али је нашао да нису основани. Ово стога, што је у поступку правилно утврђено чињенично стање, без учињених повреда правила поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о предлогу тужиле да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.11.2019. године, I-5 У 2465/19

Записничар
Марија Ристић,с.р.

Председник већа - судија
Снежана Алексић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ